மதத்திலும், வேறுமதங்களிலும் உள்ள பல பெரியோர்களும், இத்தகைய ஆற்றல்கள் நிரம்பியவர்களேயாம். அவர்கள் எல்லாரும் எந்த மொழியைக் கொண்டு, எந்தச் சொற்களை உச்சரித்து இறை ஆற்றலைப் பெற்றார்கள் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

மந்திரங்கள் என்ற ஒலிகள் எல்லா மொழிகளுக்கும் உரியவை என்பதோடுகூட இவை மொழியின் அகல நீளங்களுக்கு அப்பாற் பட்டவை என்பதையும் நாம் மறந்துவிடல் ஆகாது.

இந்த இடத்தில் இன்னொரு பெரிய இரகசியத்தையும் சித்தர் இலக்கியங் கொண்டு நாம் காணவேண்டும். ஒலிகளை உச்சரிப்பதோடு நின்றுவிடாமல், அந்த அந்த ஆற்றல்களுக்கு உரிய ஒலிக் கலங்கள் உடம்பின் அங்கங்களில் எங்கே இருக்கின்றன என்பதையும், சித்தர்கள் கண்டு சொல்லியிருக்கும் பாங்கையும் நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட ஒலியானது நம்முடைய உடம்பின் மன ஆற்றல் மையங் களில் எங்கிருந்து எவ்வாறு புறப்படுகிறது என்பதையும் சித்தர்கள் கண்டு கூறியிருக்கிறார்கள். எனவே சித்தர்களுடைய இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்ற மந்திரச் சொற்களை உச்சரிக்கும்போது, உடம்பி லுள்ள அந்த அந்த ஒலி மையங்களையும் பாவனையினாலோ அல்லது விரல்களைக் கொண்டோ தொடவேண்டும் என்று ஒரு விதிமுறை சித்தர் இலக்கியத்திலே பயிலப்படுகிறது. இந்த மந்திர இடங்களைத் தான் மிகமிக முக்கியம் வாய்ந்த அதிர்வு நிலையங்கள் என்று சித்தர் இலக்கியம் பேசுகிறது.

எத்தனையோ ஆண்டுகளாக ஒருவன் ஒரு குறிப்பிட்ட தேவதையை நாடி மந்திரங்கள் உச்சரித்து வரக்கூடும். ஆனால் இந்த வெறும் உச்சரிப்பினால் மட்டும் சித்தி கிடைத்துவிடாது என்று சித்தர்கள் மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். தொட்டுச் சொல்லுதல் என்றும், இடத்தைக்கொண்டு இயம்புதல் என்றும், ஆதார நிலைகளிலே நின்று உச்சரித்தல் என்றும். பலவாறாக இந்த மந்திர இரகசியம் சித்தர் இலக்கியத்திலே பேசப்படுகிறது. வாலை என்றும், திரிபுரை என்றும், புவனாபதி என்றும், திருவம்பலம் என்றும் எத்தனையோ பலவகை யான யந்திர மந்திரங்களை எடுத்துச் சொல்லுகிற சித்தர்கள், இந்த ஒலிக் குறியீடுகளை உச்சரிக்கும்போது, நம்முடைய உடம்பின் எந்த எந்த இடங்களிலிருந்து எந்த உச்சரிப்புகளை எழச்செய்ய வேண்டும் என்பதையும் வகுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

இதனுடைய நோக்கம் என்னவென்றால் உடம்பும் உள்ளமும் இணைந்த முறையிலே வழிபாடு இயங்கும்போது, இறை ஆற்றல்கள் நமக்கு வசமாகின்றன என்பதே.

கிரியை, சரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நான்கு வழிபாட்டு முறைகளிலுமே சித்தர்களுடைய இந்தச் சட்டம் ஆட்சி செய்கிறது. எந்த வழிபாட்டு முறையை ஒருவன் கையாண்ட போதிலும், உடம்பும்

உள்ளமும் இணைந்து அதில் ஈடுபட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி, அந்த ஈடுபாட்டுக்குரிய நெறிமுறைகளையும் ஆதாரங்களோடு விளக்கியிருக்கிறது சித்தர் இலக்கியம்.

வடமொழி மரபிலே பற்பல சக்கரங்களும், அவற்றுக்குள் 'அடைக்கப்பட்டுள்ள' மந்திரங்களும் நூற்றுக்கணக்கில் பயின்று வருவது போலவே, சித்தர் இலக்கியங்களிலும் பல சக்கரங்களும் ஆன்ம ஒலிகள் கொண்ட மந்திரங்களும் நேர்முக உபதேச முறையிலே வழங்கி வருகின்றன. திருமூலரும் தமது திருமந்திர நூலில் சில முக்கிய சக்கரங்களையும், அவற்றில் எழுத்துக்களை அமைக்கும் முறைகளையும், ஆன்ம நுட்பத்தோடு இயம்பியுள்ளார்.

சித்தர் மரபைச் சேர்ந்த சில பெரியோர்கள் கற்பித்து வருகிற ஒருசில சக்கரங்கள் வரைபடங்களாக இந்த நூலில் இணைக்கப் பெற்றுள்ளன.

★

28. எழுத்தும் நிலையும்

என் ஞானாசிரியருள் ஒருவராகிய சிவயோகி இரத்தின சபாபதியார், சித்தர்களின் எழுத்து இரகசியங்களில் முக்கியமான பகுதியைத் தொகுத்து ஆதாரநிலைகளின் நுட்பங்களை விளக்கியிருக் கிறார். அது வருமாறு :

பிரணவம் அ, உ, ம என்றுள்ள மூன்று உறுப்புக்களைக் கொண்டது. அதில் உள்ள அகரகலை உயிர் எழுத்துக்களாகவும் ஸ்வரமாகவும் உள்ளது. அந்த எழுத்தே ஐம்பத்தொரு அக்கரமாக விரிகின்றது. அ, உ, ம என்ற மூன்றும் சேர்வதில் அர்த்தமாத்திரைப் பிரணவம் உதிக்கும். இதுவே சோதி எழுத்தாகும். இதனால் காணப் படுவது சந்திரகலையில் மீதமுள்ள பதின்மூன்று கலைகளுமாகும். இவைகள் நாத வெளிப்பாட்டினால் அறியத்தக்கன. சந்திரனின் சோடச கலைகள் பெயரும், இடமும்: —

1. அகரம் — மேதை — தொப்புள்
2. உகரம் — அர்க்கீசம் — இருதயம்
3. மகரம் — விடகலை — கண்டம்
4. விந்து — புருவமத்தி
5. அர்த்தசந்திரன் — நடுநெற்றி

6. நிரோதினி
7. நாதம்
8. நாதாந்தம்
9. சத்தி

— சிரசு

10. வியாபினி
11. வியோமரூபிணி
12. அநந்தை
13. அநாதை
14. அநாசிருதை
15. சமனை
16. உன்மனை

— சிரசின் மேலுள்ள ஆகாயப் பகுதி. சிரசுக்கு மேல் பன்னிரண்டு விரற் கடைக்குள்ளாகும் நிலையாகும்.

உந்திச் சுழியின் உடனே பிராணனைச்
சிந்தித் தெழுப்பிச் சிவமந் திரத்தினால்
முந்தி முகட்டில் நிறுத்தி அபானனைச்
சிந்தித் தெழுப்பச் சிவனவ னாமே

பிராணன் என்பது சூரிய சத்தியாகும். அபானன் என்பது சந்திர சத்தியாகும். சூரியன் அறிவுருவானவன். அறிவு இச்சையின் தன்மையைப் பொறுத்து விஷய வாசனைகளைப் பற்றிச் செல்வது. உணர்வு என்பது முன் அனுபவித்த பொருளின் இச்சையால், பொருளின்மேல் கொண்ட அவாவினால், பொருளை அடைவதில் உள்ள மகிழ்ச்சியாகும். மனிதனிடம் இந்த இரு தன்மைகளும் காமவயப்பட்டுள்ளன. காமமென்பது மூலாதார அக்கினியே யாகும். கழுத்துக்குக் கீழ் இடம் கொண்டவை, அக்கினி கண்டமும் சூரிய கண்டமும். உருவமாயினும் சரி, அருவமாயினும் சரி, சாஸ்திர ஆராய்ச்சி யாயினும் சரி, அப்பியசிப்பதில் சிரசில் உள்ள அறிவணுக்கள் பக்குவ மான முறையில் வளர்ச்சியடைவதில், மூளையில் சூக்குமப் பகுதியான மனமண்டலமும் வளர்ச்சி அடைகிறது. சூக்குமம் வளர்வதற்கேற்ற முறையில் சூக்கும உடலில் குணதர்மமும் அமைகிறது. குணங்கள் காமக்குரோதாதிகள் இருண்ட காரிருளைப் பெருக்கும். அன்பு நீல ஒளியையும், அறிவு மஞ்சள் ஒளியையும் பெருக்கும். சூரியனுக்குப் பிங்கலன் என்றே பெயர். பிங்கலன் என்றால் பொன்னிறம் கொண்டவன் எனப் பொருள். பிராணனை எழுப்புதல் என்றால் மூச்சு என்றே நுட்பம் அறியாதவர் இடர்ப்பட்டுக் கெடுகின்றனர். தேகத்தை விரும்பி நிற்பவனுக்குப் புருடன் என்று பெயர். யோகமுறையில் புருடனுக்கு நெற்றிமுதல் உந்திவரையில் கீழாலவத்தை மேலாலவத் தையில் கூறப்பட்டுள்ளது. சுத்தாவத்தை விறக்கப் புருடனை ஒளிமயமாகக் கண்டபோது சீவன் ஒளிபெறும். குரு உதவியால் இந்தச் சூரிய ஒளி வலது கண்ணுக்குமேல் பார்க்கக்கூடியதே. இதுவே முதல் தீக்ஷையாகும். இங்குக் கூறிய சிவமந்திரம் மூலமது என்ற பிரணவமே மாகும். இது புருடனைச் சீவனாக மாற்றும் உபாயம். இவையெல் லாம் புறத்தில் காணபதில்லை. உடலைச் சூழ உள்ள மனமண்டலத் திலாகும். இதை, "உய்ய என் உள்ளத்துள்ள ஒங்காரமாய் நின்ற மெய்யா" என்றும், 'மெய்யே உன் பொன்னடிகள்' என்றும் விளக்குகிறார். இந்த உண்மை அறிந்தவர் தன்னைச் சூழ உள்ள இருள் மண்டலத்தைக் கெடுக்கும் ஆற்றல் பெற்றுவிடுவதால் வீடுபேறு பெறுகின்றனர்.

பூவல மதனிற் பொலிந்தினி தருளிப்
பாவ நாச மாக்கிய பரிசும்

(கீர்த்தித் திருவகவல்)

உருவ வழிபாட்டில் செய்வதும் இதுவேதான். சதாசிவரின் தெற்குமுகம் அகோரமாகும். அவர் ஆட்சி இருதயமர்கும். அதனால் 'அகார இருதயாய நம' என்று தியானிக்கின்றனர். கோரமான சம்சார விருத்தியைக் கொடுப்பவர் என்று பெயர்.

இதன் பிறகே சந்திரன் என்ற அபானனை எழுப்ப வேண்டும். அபானன் நீரை முகமாகவுடையன் (அப்பு ஆனனம்); நீர் முகத்தி

விருந்து காமக்கழிவான இந்திரியம் ஏற்படுகின்றது என்பதை அறியவும். சந்திரன் குளிர்ந்த நிலவொளியில் இடக்கண்புறம் வெளிப்படுவன். இந்த உண்மையை அறிவதில் சிவயோகம் உள்ளது. இதைத் திருவாசகத்தில் உத்தரகோசமங்கை என்று விதந்து கூறியுள் ளார். இங்கேதான் சிவனும் சிவனும் சேரத் தொடங்கும் இடமாகும்.

பிரணவ சொரூபத்தில் அ, உ, ம என்ற மூன்றெழுத்துக்கள் முறையே பிரமனையும் விட்டுணுவையும் ருத்திரரையும் குறிக்கும் அட்சரங்களாம். அந்த ஒலியில் அந்தர்க்கதமாக உள்ளது அர்த்தமாத் திரைப் பிரணவம் ஆகும். அதுவே விந்து நாதங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது. விந்து நாதங்கள் கீழ் நோக்குதலையுடையபோது சிவன் பஞ்சகர்த்தாக்களின் நியதிக்குள் படுகிறான். நாதாந்த தத்துவத்தால் உணர்த்தப்படும் சிவம் ஐந்தொழிலையும் கடந்தது. ஐந்தொழிலும் அதன் சந்நிதானத்தில் நடைபெறுகிறது. அது எவ்விதத் தோற்றக் கேடுகளும் அற்றது.

உதாரணம்: நிழற்படத் திரை வெண்ணிறமாய் அசைவற்றுள்ளது. ஆனால் அதிலேதான் சகல அசையும் காட்சிகளும் காணப்படுகின்றன. மகா சூக்குமமான ஒளிப்பதிவினால் திரையில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. அதுபோலச் சிவத்துடன் இணைந்துள்ள ஆத்மாவில் சிவனின் குணதோஷங்கள் பாதிக்கப்படவில்லை. சிவனேதான் பிறவிக்கு வருகிறது.

சிவம் ஒரு விகாரமும் அடையாமல் உள்ளது. பெருகுவதும் இல்லை. அளவுக்கு உட்பட்டதுமில்லை, அழிவில்லை. அப்படியிருந்தும் எல்லா உலகங்களையும் படைத்தும் காத்தும் அழித்தும் அருள்புரிந்தும் பிறவிக்கு விடுத்தும், அவனது அடிமையாக்குவதையும் செய்து கொள்ளுகிறது!

பூவின் மணம் வெளியில் இருந்து அதனிடம் வரவில்லை; பூ பக்குவ மானதும் மணம் வெளிப்படுகிறது. அதுபோல மனிதர் உள்ளத்தில் உள்ள பிரணவமும் சாதாரணர் அறிவுக்கு மிகவும் தூரத்திலுள்ள பொருளாக உள்ளது. பக்குவமான ஆன்மாக்களுக்கு அவனுடைய தொழும்பில் பிரணவம் அறியப்படு பொருளாகவுள்ளது. இது 'நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே' என்றதற்குப் பொருள்.

அதன் பயனாக மனம், புறத்தே செல்லுதலையும், அவ்வாசனை களை அறிவதையும் விட்டபோது, மறைந்திருந்த சிவம் வெளிப்படுப வனாக உள்ளான்.

ஆத்மஞானிகளுக்குத் தொண்டையில் ஒரு இனிப்புச் சுவையுண்டு. அது கறந்த பால் சர்க்கரை நெய் கலந்த சுவைபோல சிந்தனையில் உண்டாகும் என்றார்கள். அந்தச் சுவையின் பயன் பிறப்பு அறுக்கை யாகும் என்றார்கள்.

பல நூல்களும் இவ்விதம் சுவை வருவதைக் கூறுகின்றன. இதை அமுதம் என்றும் கூறுவர். இதுவே ஞான உதயம்.

நமசிவாயம் என்றபோது ஐம்பெரும் பூதங்களிலும் கலந் திருப்பவன். கலப்புத்தன்மைப் பொருளாகவோ, குணமயமாகவோ, இல்லை. இவைகளைக் கடந்த ஒளித்தன்மையில் உள்ளது. மண்ணுக்குப் பொன்னிறமும், நீருக்கு வெண்மையும், தீக்குச் செம்மையும், காற்றுக்குக் கருமையும், வானுக்குப் புகைமையும் நிறமாக ஆகமம் கூறும். நிலத்தைச் சேர்ந்த நீர் நிலத்துக் கேற்ப நிறம் பெறுவதுபோல, மனுதனுடைய சூக்கும தேகம் குணத்துக்கேற்ப ஒளி பெறுகிறது. அவ்வொளிக்கேற்ப வானுலக வாசிகள் பொருந்தி இன்பந் திளைக்கின்றனர்.

வானுலக வாசிகளுக்குத் தூல உடல் இல்லாதபடியால் அவர்கள் இன்ப துன்ப உணர்வுகளை மனிதர்களின் உடலையே வாகனமாக்கி மகிழ்வுறுகின்றனர். அவர்கள் விருப்பும் மண்ணுலகத்திற்கு வந்து சுகம் பெறவேண்டும் என்ற நோக்கமேதான். அவர்கள் விகாச முறையில் மேலிருந்து கீழிறங்குபவராகையால் நற்குணமோ துர்க்குணமோ வடிவாகக் கொண்டு மனித்னுடைய குண கஞ்சுகத்தை இடமாகக் கொண்டு ஆட்டுவிக்கின்றனர். நிர்க்குணமான சிவம் இவர்களுக்குப் புலப்படாத விஷய மாயிற்று. வானுலக வாசிகளுக்குப் பலம் இன்பம் இவற்றில் விருப்பமே தவிர, முத்தியை விரும்பாதவர்கள்.

வல்வினையேன் றன்னை
மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவ மென்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
புறத்தோல் போர்த்தெங்கும் புழுஅழுக்கு மூடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயில் குடிலை
மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா வுனக்குக்
கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள் ளுருகும்
நலந்தான் இல்லாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காஅட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே

வலிய வினையால் பீடிக்கப்பட்டவனாகிய என்னை (உன்னுடைய ஒளியைக் காணாதவாறு) மறையும்படி மூடியுள்ள இருளாகிய அறியாமை கெடும்பொருட்டுப் புண்ணிய பாவங்கள் என்ற இரு வலிய கயிற்றால் கட்டப்பெற்று, தோலால் மூடப்பட்ட புழுக் கூட்டமும் அழுக்கும், அதை வெளிப்படுத்தும் ஒன்பது துவாரமும் உடைய உடலாகிய குடிசை குலையும்படி, ஐம்புலனும் வஞ்சனை பண்ணுதலால் அவற்றின்வழி கட்டப்பட்ட மனத்தால், உன்னுடன் பொருந்திய அன்பு இல்லாதவனாய், மனம் கசிந்து உருகும் நன்மையிலாத சிறியேனுக்கு, உன்னுடைய நீண்டு உயர்ந்து செல்லும் திருவடியைக் காண்பித்துப் பூமித் தத்துவத்தினின்றும் மேலெழச் செய்தருளிய மலமற்றவனே! நாயினும் கடையனாகிய எனக்குக் கருணை பாலித்த தாயினும் சிறந்த தயா சொரூபமானவனே.

விளக்கம்:

மனிதன் ஆசையுடன் கூடியபோது பாசத்தால் பிணிக்கப்படுகிறான். நன்மைச் செயல்களைச் செய்வதால், புண்ணியம் என்ற கயிற்றால் கட்டப்பட்டுள்ளான். அதன் பயன் சொர்க்கம் சென்று மீளப் பூமிக்கு வந்து நல்ல சூழ்நிலையில் பிறந்தும், மேலும் செய்யும் வினைகளுக்கு ஏற்ப இறந்தபின் சொர்க்கமோ நரகமோ சென்று, மீளவும் பிறவிக்கு வருகிறான். பாவம் செய்தவன் நரகம் சென்று கெட்ட சூழ் நிலையில் பிறந்து, வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் வாடி வதங்கி இறந்து நரகமடைந்து பிறவிக்கு வருகிறான். இவ்விதம் புண்ணியமும் பாவமும் பிறவியை உண்டாக்குவதே தவிர அதை மாற்றாது. அதனால் அதனை 'அருங்கயிறு' என்றார்.

நல்ல விருப்பமோ, கெட்ட விருப்பமோ உடலைப் பற்றியதாக இருந்தால், மனம் பிரகிருதி மயமாகவே இருப்பதால் ஆத்மசோதிக்கும் தேகத்திற்கும் இடையே மேகமண்டலம் போலத் திரோதான சக்தி மறைப்பை உண்டாக்கிவிடுவதை 'மாயவிருள்' என்றார். ஆத்ம சோதியை அறிவுக்குப் புலப்படாமல் தடுப்பதால் 'வல்வினையேன் தன்னை மறைந்திட மூடிய மாய இருள்' என்றார். இருள் நிலையான தல்லபடியால் 'மாயவிருள்' என்றார். 'விலங்கு மனம்' என்றால் கட்டப்பட்ட மனம். எதில் கட்டப்பட்டுள்ளதென்பதை விளக்க, 'புறம்தோல் போர்த்துப் புழுவழுக்கு மூடி, மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை மலங்க' என்றார். மனிதன் இந்திரியங்களின் வழிச் செல்ல மனத்தை உபயோகிக்கிறான். மனம் பழைய வாசனை பற்றி அதன் வழியே செல்கிறது. அதனால் தேகம் சீர்குலைந்து மனிதன் சாவினை அடைகிறான்.

இந்திரிய வயமயங்கி இறப்பதற்கே காரணமாய்
அந்தரமே திரிந்துபோய் அருநரகில் வீழ்வேற்குச்
சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட
அந்தமில் ஆனந்தம் அணிகொள்தில்லை கண்டேனே"

(கண்ட பத்து)

ஆத்மா மனமற்றது: அதில் உறைபவன் சிவன். அப்படியிருப்பினும் ஆத்மாவின் மயக்கம் தேகமேதான் என்றபோது, வானவர்களால் ஆளப்பட்டு அவர்களின் வாகனமாய் இன்ப துன்ப சுகத்தில் உள்ள படியால் ஆத்மாவின் உணர்வு மேலான பிருதிவிமயமான தேகத்தையும், அதனாலடையும் சுகத்தையும் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு, பூமி தத்துவம் செழிப்பினை உடைய காமம் பொருந்திய நிலையில் சக்திகளை இழக்கிறான். இந்த நிலை மாறவேண்டியதற்கு உபாயம் சிவத்தின்பால் பொருந்திச் சிவ விருப்பத்திற்குத் தன்னை ஆளாக்க வேண்டும். இவ்வித அன்பு இல்லாமையே விலங்கின் தன்மையாகும். அவ்விதம் சிவத்தின்பால் அன்புகொண்டவரை மீட்க வேண்டியது சிவத்தின் கடமை பற்றித் தன்னடியார்களின் தொடர்பு அமைக்கப் பட்டுள்ளது. விண்ணுலக அடியார் சாதகனைக் குழந்தைகளை வளர்ப்பதுபோல் மனத்திலும் தேகத்திலும் மாற்றம் உண்டாக்கு கின்றனர். அதனால் சிவம் பிரகாசிக்கத் தனது கலைகளைத் தூண்டுகிறது.

சில குறைகளின் விபரம் :

1. இந்திகை—சகல அகத்தங்களையும் பரிகரிப்பவள்.
2. தீபிகை—ஒளிகொடுத்துக் கொண்டிருப்பவள்.
3. ரோசிகை—அழகுக்குக் காரணமானவள்.
4. மோசிகை—சகல பந்தங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவள்.
5. ஊர்த்துவகாமினி—மேல்முகங் கொண்டு செல்லுபவள்.
6. வியாபினி—எங்கும் விரிந்து பரவுபவள்.
7. வியோமரூபினி—ஆகாயவடிவால் எங்கும் நிறைந்தவள்.
8. அநந்தை—அழிவற்ற நிலையை அருளுபவள்.
9. அனாதை—அவளை நடத்த வேறு நாதனின்றி அவளே சுதந்தரமானவள்.
10. அனாசிருதை—சிவ தத்துவம் சத்தி தத்துவம் என்றவை களைப் பற்றாத நிலை

இவ்விதமான பத்து கலைகளும் விளக்கமுறக் காமநிலை மாறி அமைய வேண்டும். அதையேதான் 'நிலத்தன் மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி' என்றார். இவை பத்தும் மூலாதாரம் முதலாகத் துவாதசாந்தம் நோக்கிச் செல்வதால் 'நீள்கழல்கள்' எனப்பட்டன. இது ஆகாயமயமாய் விந்து நாதங்களாக உள்ளபடி யால் 'கழல்கள்' என்றார். தாய் உணவு ஊட்டுவதுபோல் சிறுகச்சிறுக ஒளிபெருக்கிச் சிவம் உபகரிப்பவனாக உள்ளான்.

புறத்தில் உள்ளவர் யாரும் இந்தச் சகாயத்தைச் செய்ய முடியாது. கலந்த அன்பினருக்குத் தான் நடைபெறுவதென்றும், அவ்வளவு தகுதியில்லாத தனது சிறுமையில் நடப்பதாகத் தன்னைக் குறைத்தும் கூறியுள்ளார். நாய் தலைவனை மறவாதது; நன்றி மறவாதது. மனிதன் தலைவனான சிவத்தை நினைக்கவில்லை; நல்ல சூழ்நிலையை அமைத்துக் கொடுத்ததற்காக நன்றி காட்டவுமில்லை.

இருதன்மையும் இருந்தால் தலைவனையும் துணைவனையும் அறிந்து இன்பம் பெறலாம்.

தனித்துணை நினைந்த யான்தருக்
கித்தலையால் நடந்த
வினைத்துணை யேனைவிடுதிகண்
டாய் வினையேனுடைய
மனத்துணை யேயென்றன் வாழ்முத
லேயெனக் கெய்ப்பில் வைப்பே
நினைத்துணை யேனும் பொறேன்துய
ராக்கையின் நின்வலையே'' (நீத்தல் விண்ணப்பம்)

'நிலத்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல் காட்டி' என்று இங்குக் கூறி நிறுத்தி விட்டார். இப்படி நீண்டு செல்வதால் என்ன அமையும் என்பதைக் கீர்த்தித் திருவகவலில் கூறியுள்ளார். அதையே திருத்தசாங்கத்திலும் கூறியுள்ளார்.

1. மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன்
அந்தமில் பெருமை அருளுடை யண்ணல்
எந்தமை யாண்ட பரிசது பகரின்

2. ஆற்ற லதுவுடை அழகமர் திருவுரு
நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்

3. ஊனந் தன்னை யொருங்குட னறுக்கும்
ஆனந் தம்மே யாறா அருவியும்

4. மாதிற் கூறுடை மாப்பெருங் கருணையன்
நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்

5. அழுக்கடை யாம லாண்டுகொண் டருள்பவன்
கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண் டருளியும்

6. மூல மான மும்மல மறுக்கும்
தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி

7. காதல னாகிக் கழுநீர் மாலை
ஏலுடைத் தாக எழில்பெற அணிந்தும்

8. அரியொடு பிரமன் அளவறி யாதவன்
பரிமா வின்மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்

9. மீண்டு வாரா வழியருள் புரிபவன்

10. பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகவும்

11. பத்திசெய் அடியரைப் பரமபரத் துய்ப்பவன்

12. உத்தர கோச மங்கை யூராகவும்

13. ஆதி மூர்த்திகட் கருள்புரிந் தருளிய
தேவ தேவன் திருப்பெய ராகவும்

14. இருள்கடிந் தருளிய இன்ப வூர்தி
அருளிய பெருமை யருள்மலை யாகவும்

(கீர்த்தித் திருவகவல்)

யார் யாரோ பூசை செய்து, இன்னின்ன பேறுகளைப் பெற்றார் கள் என்று புராணங்கள் கூறிச் செல்லும். அவ்வரலாறுகள் பக்தனைக் கவர்ச்சி செய்து அவ்வழியைப் பின்பற்றப் பயன்படுவன. இங்கு மணிவாசகப் பெருமான் தம் அனுபவத்தையே கூறுகின்றார். ஒரு விஞ்ஞான தத்துவம் செயல்முறைக்கு ஒத்துவருமானால் அது எக் காலமும் உண்மையாக அந்நுட்பப்படி செய்தால் பயன் அளிப்பதாகும். இறைவன் தன்னை ஆட்கொண்ட விதத்தை விளம்புவதில், அனுபோகிகள் உண்மையென்று கண்டு பயனடைவர். அல்லாதவர்கள் இறைவனைப் பாடும் புகழ் நூல்களில் இதுவும் ஒன்று என்று சொல்லி விடுவர். இதில் கண்ட கருத்தை ஒவ்வொன்றாக ஆராய்வோம்.

'மந்திர மாமலை' என்றது பிரணவம். மற்ற மந்திரங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது பிரணவம் மலைபோலும், ஏனையது சமவெளி போலும். மகேந்திரன் என்பது இந்திரனுக்குப் பெயர். அவன் வாழும் ஊர் சொர்க்கம் என்ற ஒளிமண்டலமாகும்.

ஒளிமண்டலம் தேகத்தில் முதல் உதிப்புநிலை புருவ மத்தியமாகும். சிரசு தேகத்தைப் பார்க்க மலைபோல் உள்ளது. பிரணவத்தின் உறுப்புகள் அ, உ, ம என்பவை தேகத்தைப் பற்றியவை. பின்னைய விந்து நாதம் இரண்டும் தேகியைப் பற்றியவை. தேகியை அறிவதில் ஞானம் உள்ளது. இதை இடத்திற்குரிய இடமென்றும் மகேசுவரத் ஞானம் என்றும் கூறுவர். மகேசுவரர் உருவநிலையில் உயர்ந்த மூர்த்த மாகும். இது சாக்தம் சைவம் வைஷ்ணவம் யோகம் என்று எப்பெயர் கூறினும் தேகத்தைக் கடந்து செல்லவேண்டும் என்பவர் தொடங்கும் நிலை இதுவாகும். புருவ மத்தியம் தானத் தியானம்.

மூலாதாரத்தில் காமகலை வடிவில் சிவசக்தியுள்ளனர். காம என்றால் சூரியன்; கலா என்றால் சந்திரன். அங்கு இட நாடியும் பிங்கலநாடியும் முதல் பின்னல் தொடங்குகிறது. இதுவே சிருஷ்டிக்கு முதல்நிலை. அதனால் பிரமன் நிலை சிருஷ்டி மயக்கத்தால் நடைபெறுவது. அதுவே விஷ்ணுவுக்கு இடம். சிருஷ்டி கால எல்லையை நியதியாகக் கொண்டுள்ளது. அழிப்பவர் உருத்திரன் ஆதலால், அவரும் அங்கு இடம் பெற்றுள்ளார். அதனால் பிரணவத் தின் உறுப்புக்களான அ, உ, ம, என்றதில் மூவரும் உள்ளனர். சிருஷ்டி எப்படி பூமியை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளதோ, அவ்விதமே சிருஷ்டி யின் எதிர்நிலையான முத்தி ஆகாயத்தைப் பற்றியுள்ளது. மூலா தாரத்திலேயே இந்த மூவருக்கும் வேறான ஒரு சக்தியும் உள்ளது என்று ஆகமவாதிகள் கண்டனர். அது இந்தச் சிவசக்தியால் அமைவ தாக இருப்பினும், அதன் தன்மை மேல்நோக்கிச் செல்வதால் அதற்கு வேறு ஒரு பெயர் வைத்தனர். அப்பெயரே கந்தன். கந்தன் என்றால் ஒன்றுசேரப் பெற்றவன் என்று பொருள். கந்தன் சிவசக்தி சேர்க்கையால் அமைந்த உருவம் ஆதலால், சோமாஸ்கந்தர் வடிவம் கண்டனர். ஸ + உமா + ஸ்கந்தர் = சோமாஸ்கந்தர். தானும் உமையும் கந்தரும் கூடிய நிலையை அறிந்தவர்க்கு இறைவன் தன்னையே தந்தருளுவான் என்பதே ஆருர்த் தியாகராஜ தத்துவம். மனிதன் பூமியில் வந்த காரியம் பூமி தத்துவத்தை அறிந்து அதன் செயலை உடல் உள்ளபோதே மாற்றிவிடில் மீண்டும் பூமிக்கு வரும் வேலையில்லை என்பதேயாகும். குமரன் என்பது மூலாதாரத்தி லிருந்து மூலவாயு அல்லது சுழுமுனா நாடி மேலெழுந்து செல்வதாகும்.

இவ்விதமான மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்று ஆறு சக்கர பேதனத்தால் மாற்ற மடைந்து வெளிப்பட்ட புருவமத்திய ஒளியே ஆறுமுகத் கதிபதி. இவரே சமயகுரு.

தெற்குத் திருவம்பலம் புருடன் வசிக்கும் வலது கண்புறமாகும். பிரணவ சொரூபமான அறிவு பொருந்திய சிரசில் உள்ள சிவபெருமான், அளவில்லாத பெருமைகளையுடையவன். சத்தியைத் தன்பால் கொண்டவன், என்னை ஆண்டுகொண்ட விதத்தைக் கூறப்போனால் என்பது 'மந்திர...பகரின்' என்ற வரையில் பொருளாகும்.

மூலாதாரம் மேலுள்ள ஆதாரங்களுக்கும் ஆதாரமாகும். இங்கிருந்து சிவகலையில் ஊர்த்துவ காமினி மேனோக்கி ஏறுவதில்

சுழுமுனா நாடியின் அடைப்பு திறக்கப்பட்டுக் கந்தர் தோன்றுகிறார். இவர் வாமதேவரின் குமாரர் ஆதலபற்றி 'அழகமர் திருவுரு' என்றார். தேகத்தின் கோடி உச்சியாகும். அதுவரை குண்டலினி சுருண்டு கிடந்தது நிமிர்ந்து தேகத்தைத் தாண்டி நீற்றொளி அமையும் வரையில் காட்டியதே, நின்று காட்டிய முறை. வாமதேவர் - சிரசில் இடப்பக்க மூளையிலும், உடலில் குறித்தானத்திலும் தொழிற்படுவர். காமநிலை மாற்றமே அமைவதெனினும் கந்தர் உற்பவம், சிவமும் சக்தியும் சேர்ந்த பிறகே உண்டானது என்றதிலும் சூக்ஷ்மம் உள்ளது. இது ரகசியப் பொருள்.

யானை முதலாக எறும்பு இறுதியாக உள்ள குறைவற்ற யோனி பேதங்களிலுள் தோன்றுதற்குரிய வினையினின்று தப்பியும் என்பது, சிவன் எடுக்கும் உருவத்திற்கேற்பத் தன்னைச் சரிசெய்து கொள்ளும் வகையை உணர்த்துவதுடன் பல பிறவிகளையும் உணர்த் திற்று.

மாதா உதரத்திலும்—கேடடையாத புழுக்களின் நெரிசலில் மானுடப் பிறப்பினுள் அழிவுறாது தப்பியும் என்பது,

தந்தையின் சுக்கிலத்திலுள்ள சிவாணுக்கள் பல குழந்தைகளை உற்பத்திச் செய்யக்கூடும். ஒரே சிவாணு அந்தக் கூட்டத்தின் போராட்டத்தில் சிசுவாகிறது. மற்றவை அழிந்து போகின்றன. இதை உணர்த்தியுள்ளார். தாயின் கருப்பையினுள் முதலாந் திங்களில் தான்றிக்காயளவு திரண்டுவரும் பருமனில் பிழைத்தும்,

இரண்டாந் திங்களில் அங்கு நிலைபெறுவதில் பிழைத்தும்,

மூன்றாம் திங்களில் தாயின் சுரோணித ஊற்றத்திலிருந்து பிழைத்தும்,

நான்காம் திங்களில் கருப்பை வாயில் சுருங்குவதால் உண்டாகும் இருளிலிருந்து பிழைத்தும்,

ஐந்தாந் திங்களில் கருப்பம் சிதைவுறாது பிழைத்தும்,

ஆறாந் திங்களில் கருப்பப்பை விரிதலில் உண்டாகும் பரிச உணர்வு நெருக்கத்தில் பிழைத்தும்,

ஏழாந் திங்களில் பிண்டம் கீழ்நோக்குதலில் வழுவாது பிழைத்தும்,

எட்டாந் திங்களில் உண்டாகும் இடையூறுகளினின்று பிழைத்தும்,

ஒன்பதாந் திங்களில் வரும் துன்பங்களிலிருந்து பிழைத்தும்,

பத்தாவது திங்களில் தாயுடன் தானும் அனுபவிக்கும் துன்பக் கடலிலிருந்து பிழைத்தும்,

ஆண்டுகள் தோறும் வளர்ந்து வருவதில், உட்கார வைத்தலால் உண்டாகும் பல இடையூறுகளிலிருந்து பிழைத்தும்,

காலைப் பொழுதிலே மலத்தாலும், கடுமையாகிய பகற்பொழுதில் பசியாலும், இராப்பொழுதில் நித்திரையாலும், வெளியூர் போத லாலும், ஆகியவற்றால் உண்டாகும் துன்பங்களினின்று பிழைத்தும்,

கருங்கூந்தலும் செவ்வாயும் வெண்பல்லும் கார்காலத்து ஆண் மயிலினை ஒத்த செருக்கு நிறைந்த மேன்மையும், பருத்து விடுதலின் ஒன்றோடொன்று செறிவுற்று அகத்தே செருக்குற்று மேலே மூடிய கச்சானது கிழிந்து போம்படி மேலெழுந்து வெளிப்பட்டு, எதிரே பருத்துச் சுமை தாங்காது இடையானது மெலிந்து வருந்தும்படி எழுச்சி பெற்றுச் சுற்றுப்புறங்களிற் பரந்து, ஈர்க்கும் நடுவே நுழைவதற்கு இடமில்லாத முலைகளையுடைய இளமகளிர் தம் கூரிய கண்களின் குறையாடலுக்குத் தப்பியும்,

மயக்க அறிவினையுடைய பெரிய குழுவினர்தம் மயக்கத்துறைப் பரப்புகளுள்ளே மதங்கொண்ட ஆண்யானை என்னும் அவாவினிடைப் பிழைத்தும்,

செல்வம் எனப்படும் அல்லலினின்று தப்பியும்,

வறுமையெனப்படும் பழைய நஞ்சின் தாக்குதலுக்குத் தப்பியும்,

தாமே வந்து தழுவிக்கொள்ளும் இன்னோரன்ன பலவகைப்பட்ட மனை வாழ்க்கையில் இழியும் நெறிகள்தோறும் இறங்குதலினின்று தப்பியும்,

தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகி
முனிவி லாததோர் பொருளது கருதலும்

இவ்வாறெல்லாம் பிழைத்துத் தெய்வப்பற்று உண்டாகி, முன்னர் வெறுப்புடன் நாடாதிருந்த நிலைமாறி ஒப்பற்ற மெய்ப் பொருளை உணர்ந்து அதனைக் கருதலும்,

ஆறு கோடி மாயா சத்திகள்
வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின

மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்று ஆறு கோடியில் பலவேறுபட்ட சத்திகள் உள்ளன.

சிவனின் குணங் காரணமாக அவைகளில் பற்றுக்கொண்டு அந்தத் தேவைகளை உபாசிக்கவும், அவைகள் சொற்பப் பயனை அளித்து உபாசகனை வஞ்சிப்பதை வேறு வேறு மாயைகள் தொடங்கின என்றார்.

மெய்ப்பொருள் ஒன்றே. அது அகண்ட உரு. யாதொரு உருவத்தாலும் அறியத்தக்கதன்று என்ற அறிவு சகஸ்ரதளம் சென்றவர்க்கே விளங்கும். மற்றவர்களுக்கு விளங்காதபடியால் 'ஆறுகோடி மாயா சத்திகள்' எனப்பட்டது.

கோடி—முடிவு.

விளக்கம் :

ஆறு முடிவினையுடைய ஆறாதாரத்திலுள்ள மாயாசக்திகள் உடல், கரணம், உலகுகளை அவை அவைகளின் விருப்பப்படி சிருஷ்டிக்கத் தொடங்கின.

இவ்வாக்கியம் ஆகம வாதிகள் கருத்தையும் யோக மதத்தினர் கருத்தையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டுள்ளது."

மேலே கண்ட சிவயோகியாரின் விளக்கமானது, எழுத்துக்களை யும் அவற்றின் நிலைகளையும் சித்தர் இலக்கியம் கொண்டு கற்று ஆராய்ந்ததோடு நில்லாமல், அவற்றைத் தமது பயிற்சியின் மூல மாகவும் கண்டு தெளிந்த ஒரு ஞானாசிரியனுடைய கருத்துக் கருவூல மாகும். கடினமான பகுதிகள் இடையிடையே வந்தாலும், அவற்றின் பயனைக் கருதி அந்தப் பகுதிகளை அப்படி அப்படியே கொடுத்திருக் கிறேன்.

29. உண்மையும் உருவகமும்

சித்தர்களின் இலக்கியத்தில் மிகவும் நுட்பமானதும், முதன்மையானதும், இரகசியங்கள் நிறைந்ததும், படிப்பதற்குச் சுவையானதுமான ஒரு பகுதி சிலேடையும் உருவகமும் நிறைந்த ஞானப் பேச்சாகும். மேலாகப் பார்த்தால் சொற்களின் பொருள் ஒரு வகையாக இருக்கும்; ஆனால் அவற்றின் நுண்பொருள் வேறு ஒரு வகையாக இருக்கும். சில பாடல்கள் வேடிக்கையாகவும் முரண்பாடு நிரம்பியனவாகவும் தோற்றம் தரும். அவற்றின் கருவுக்குள்ளே ஆழ்ந்த ஞானப் பொருள் பொதிந்து இருக்கும்.

சில சொற்களுக்கு நிகண்டில் இல்லாத வேறொரு பொருள் சித்தர் இலக்கியத்தின் மரபிலே உண்டு. இந்த மரபு சித்தர்களின் தத்துவப் பாடல்களைப் போலவே சித்த வைத்தியப் பாடல்களிலும் வழங்கிவரக் காண்கிறோம்.

குட்டையன், நொண்டி, குருடன், முடவன், ஆண்டி, பரதேசி, கிழவன் என்று ஆன்மாவைப் பல பெயர்களிலே அழைப்பார்கள். சிற்சில இடங்களில் ஆன்மாவுக்குரிய பெயர் அக உடம்புக்கும் வருவது உண்டு. சான்றாக, மனத்தையே சில சித்தர்கள் குருடன் என்றும், ஒரோவழி மனத்தைக் குமரி என்றும் அழைப்பார்கள். கன்னி என்றும் சொல்லும் சில இடங்களில் வருவது உண்டு.

இவ்வாறே அயன் அல்லது பிரமனைக் குயவன் என்றும், தட்டான் என்றும், வணிகன் என்றும் பல பெயர்களில் சித்தர் இலக்கியம் அழைக்கிறது.

இந்த உடம்பை ஆலயம், கோயில், கோட்டை, பாண்டம், மண்கலம், குடம், சட்டி, கப்பல், ஓடம் என நாமங்கள் பல கொடுத்து அழைப்பார்கள்.

இவ்வாறே வைத்தியத்திலும் கற்றாழை அல்லது கள்ளியைக் குமரி என்றும், முசுமுசுக்கைச் செடியை இரு குரங்கின் கை என்றும், இன்னும் பலவாறாகவும் அழைப்பது உண்டு.

ஆன்மாவைப் பார்ப்பான் என்றும், புலன்களைப் பசுக்கள் என்றும், திருமூலர் அழைக்கிற பாடல் பலருக்கும் தெரியும். இத்தகைய உருவகத்தை மேலும் விரிவு செய்து குட்டிக்கதைகளைப் போலப் பாடியுள்ள சித்தர் பாடல்கள் ஆயிரமாயிரமாக உள்ளன.

இத்தனை உருவகங்களிலும் சிலேடைகளிலும் இலக்கியச் செம்மையும், இலக்கண வரம்பும் நன்கு அமைந்த பாடல்கள் திருமந்திரத்தில் பரந்து விரிந்து திகழ்கின்றன. எனவே, திருமந்திரத்திலுள்ள

உருவகத்தையே சித்தர் இலக்கியத்தின் உருவகத்திற்கு உரைகல் ஆகவும், எழில்மிக்க சான்றாகவும் கொள்ளலாம். பதச்சோறாகச் சில பாடல்களை ஆராயலாம்.

அத்திப் பழமும் அரைக்கீரை நல்வித்தும்
கொத்திக் குதறிக் கூட்டில் அடைந்தன
அத்திப் பழத்தின் அமுதம் அறிந்தபின்
கத்திக்கொண் டைவரும் காடுறைந் தாரே''

அத்திப்பழம் என்பது பெண்களின் உயிராற்றல் நீராகிய சுரோணிதம்; அரைக்கீரை என்பது சுக்கிலமாகிய ஆண்விந்து.

திருமூலர் ஆடவனும் பெண்ணும் சேர்வதனால் கரு உண்டாவதை, அத்திப் பழமும் அரைக்கீரை நல்வித்தும் புணர்ச்சியாகிய கொத்திக் குதறலில் ஒன்றுசேர்ந்து கருப்பைக்குள்ளே கருவாக அடைபடுவதாகச் சொல்கிறார். இப்படிப் பிறப்பெடுத்த மனிதன், யாக்கையினுள்ளே சுரக்கின்ற அமுத நிலையை ஞான குருவாகிய ஒரு சித்தரின் வாயிலாக அறிந்துவிட்டான் ஆனால், அவனுடைய ஐம்புலன்களும் கண்டபடி திரிவதை ஒழித்து, ஞான பூமியாகிய அகவனத்திலே ஒடுங்கிவிடுகின்றன என்பதே இந்தப் பாடலின் உருவகமாகும்.

இன்னொரு பாடல்

-வழுதலை வித்திடப் பாகல் முளைத்தது
புழுதியைக் கிண்டிப் பூசனி பூத்தது
முழுவதும் பழுத்தது வாழை இளங்கனி
தொழுதுகொண் டறிந்தோர் தொட்டுடை யாரே

வழுதலை என்ற சொல்லுக்குச் சுக்கிலம் என்பது சித்தர் இலக்கியத்தின் குழூஉக் குறியாகும். கருப்பையாகிய நிலத்திலே வழுதலையாகிய சுக்கிலத்தை சீவான்மாவானது இட்டதனால், பாகலாகிய உடம்பு உண்டாயிற்று. பின்பு உடம்பின் புழுதியாகிய உட்கருவிகளைக் கிண்டிப்பார்த்து, யோக முறையிலே செயல் புரிந்ததன் விளைவாக, ஞானகமலமாகிய பூசனி மலர்ந்தது. அந்த ஞான கமலம் பழுத்துக் கனியும்போது, வாழைக் கனியாகிய ஞானானந்தப் பேரின்பம் கிட்டியது. இந்தப் பாடலிலே பூவும், காயும், கனியும் உருவகமாக அமைந்தன.

வாழைப்பழமாகிய ஞானம் வையத்திலே பழுத்துக் கிடக்கிறது. இதன் அருமையை உணர்த்துவதற்கு ஒரு ஞான குரு வரவேண்டியது உள்ளது. காரண குருவாகிய அந்தச் சித்தன் இல்லையென்றால் மாந்தரின் நிலை என்ன? அந்த வாழைப்பழத்தை அணுகவிடாமல் இருவினையாகிய தாழ்க்கோல் சூழ்ந்து கிடக்கிறது. மும்மலக் கொத்து என்பதும் இந்தத் தாழ்க்கோலையே. இந்தத் தாழைக் களைந்து உட்செல்ல முடியாதவர்கள் வாழைப்பழம் இருக்கத் தாழம்பழத்தைத் தின்று துயருறுகிறார்கள். அதாவது பேரின்பத்தை நுகராது சிற்றின்பத்திலே உழல்கிறார்கள்.